

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1821.

Τό απόγευμα τῆς Τετάρτης, 12ης/25ης Μαρτίου 2015, ἔλαβε χώραν ἡ σχολικὴ ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου τῆς 25ης Μαρτίου 1821 εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Ἱερατικὴν Σχολὴν τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς Ἀγίας Σιών.

Τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. Θεόφιλος μετὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ Προέδρου τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου καὶ ἄλλων Ἀγιοταφίτων Πατέρων, ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Γεώργιος Ζαχαριουδάκης, μέλη τῆς ἐλληνικῆς Παροικίας Ἱεροσολύμων, Ἀγιοταφῖται Πατέρες καὶ μονάζουσαι τοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ τελετὴ αὕτη περιέλαβε τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας (ἀναρτηθὸς ὡς προσεχῶς) ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ π. Νικολάου Ζέρβη ὡς ἔπεται, ἀπαγγελίας ποιημάτων ὑπὸ τῶν μαθητῶν, θεατρικὸν ἔργον καὶ πατριωτικὰ ᾄσματα, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὸ ἀναρτῶμενον ἐνταῦθα πρόγραμμα.

Ἀγία Σιών 25/3/2015

Μακαριώτατε καὶ Θειότατε Πατριάρχα τῆς Σιωνίτιδος μητέρας τῶν Ἐκκλησιῶν,

Ἐξοχώτατε Πρέσβυ καὶ Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τῆς ἐριτίμου συζύγου Σας κυρίας Ζαχαριουδάκη καὶ τῆς ἐκλεκτῆς χορείας τῶν συνεργατῶν Σας,

Σεβασμιώτατε Πρόεδρε τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς,

Σεβασμιώτετε Πρόεδρε τῆς Σχολικῆς Ἐπιτροπῆς,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ πατέρες,

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι,

Ἀγαπητά μας παιδιά,

Κυρίες καὶ κύριοι,

Ὁ ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου Ἑλληνισμὸς πανηγυρίζει σήμερα μέ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό, δύο χαρμόσυνα ἀγγέλματα: «Εὐαγγελίζου γῇ χαράν μεγάλην τὸ ἔνα», «Ἐλευθερία ἢ θάνατος τὸ ἄλλο».

Καί τὰ δύο ἀγγέλματα τὰ ἀκολούθησαν δύο ἀγῶνες, δύο μαρτύρια, δύο θυσίες, δύο Ἀναστάσεις.

Ἀπό τήν μια μεριά ὁ ἀγῶνας τοῦ θεοῦ πού προέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση εἰσελθών στήν τροχιά τῆς Ἱστορίας, μαρτύρησε καί θυσιάστηκε καί ἀναστήθηκε, γιά νά κάμει μέ τήν Ἀνάστασή Του τόν θάνατο ζωή, καί τήν ζωή στάδιο χαρᾶς καί τελειώσεως γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους.

Ἀπό τήν ἄλλη ὁ ἀγῶνας ἑνός ἐκρηκτικοῦ λαοῦ. Ταπεινοῦ μά χαριτόβρυτου. Μέ αἰχμή τοῦ ἐθνικοῦ του δόρατος μιά ἀσυναγώνιστη φωτεινή πνευματική αἰθρία, πού τοῦ ἔδωσε τήν δύναμη νά ξεσηκωθεί πάνδημα τό 1821 καί νά ἀναγεννηθεῖ ἀπό τήν τέφρα του ὡς ἄλλος μυθολογικός Φοῖνικας, γιά νά διδάξει μ'αὐτή του τήν ἀνάσταση τήν τέχνη κατοχῆς τῆς δυνάμεως τοῦ αὐτοπολλαπλασιασμοῦ καί τῆς ὑπερβάσεως τοῦ μέτρου καί τῆς ἀντοχῆς τῆς ἀνθρώπινης, ὅταν ἡ ἱστορική στιγμή τό ἐπιτάσσει.

Ἡ σημερινή λοιπόν ἡμέρα, ἐπαναλαμβάνω, δέν εἶναι μόνο ἐπέτειος τῆς θείας ἀγγελίας, ἀλλά καί ἐπέτειος ἑνός ἀγῶνα, πού δημιούργησε τήν Παλιγγενεσία καί τό κέντρο τῆς Ἱστορίας τοῦ ἔθνους μας.

Εἶναι ἐπέτειος ἑνός οὐρανόμακρου σαλπίσματος πού σάν ἐγερτήρια ἐωθινή παιᾶνα ἐσήμαινε πρίν ἀπό 194 χρόνια στά πέρατα ἑνός ἐμβρόντητου κόσμου, τό λαμπρό ξημέρωμα μιᾶς μακρᾶς ἐθνικῆς νύχτας, ὕστερα ἀπό συγκλονιστική συνειδητοποίηση καί ἐπαναβίωση τῆς ἐλευθερίας, πού εἶναι τό μοναδικό θεμέλιο τῶν Ἀξιῶν καί θριαμβεύει πάντοτε ἐκεῖ πού ὑπάρχει ὡς συνείδηση, ὡς ἐσωτερική ἔκφραση, ὡς βαθύτατο ψυχικό αἶτημα πού καθαγιάζει τίς ὑψηλές προσδοκίες τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως καί ἀνήκει στίς θεμελιακές ἀναγωγές τῆς ἀνθρωπίνης συνειδητέσεως. Στίς πιό δραματικές ἐγκόσμιες ἀναζητήσεις. Στήν αἰωνοποίηση τῶν πράξεών μας. Στήν πιό δυναμική γνωστική μας ἐξατομίκευση.

Ἡ φιλοσοφία τῆς ἐλευθερίας, τέμνει τόν πνευματικό χῶρο, ἐξαγιάζει τήν αὐτοτέλεια, βεβαιώνει τίς ὑψηλές ἀγωνίες, αἰωνιοποιεῖ τόν θάνατο καί ἀκούει καθαρά τόν λόγο τοῦ θεοῦ «γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς».

Ἀπό τήν ὥρα πού δέν ἔχομε συνειδητοποιήσει τό ὕψιστο χρέος γιά τόν ἑαυτό μας καί γιά τούς συνανθρώπους, μας ἔχει ἀρχίσει μέσα μας ἡ ἠθική ἔκπτωση, ἡ συνειδησιακή κατάρρευση, ἡ τραγική ὑποδούλωση στό ἐφήμερο καί στό τραγικά πεπερασμένο.

Εἶναι πολύ δύσκολο νά ὑπάρξει μιά ἐλευθερία πού δέν εἶναι κατηγορημα τῆς βουλήσεως καί εἶναι πολύ εὐκόλο νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι ἡ ἐλευθερία ἐκδηλώνεται σάν ἐμπειρία μέσα στό αὐθόρμητο.

Μέσα στό βαθύτατο ψυχικό μας κόσμο ἡ ἐλευθερία ἀκτινοβολεῖ μιά ἀνεπανάληπτη ἔλλαμψη πού φωτίζει μέ τούς φωτεινότερους ἀνθρωπιστικούς προβολεῖς τόν ἔσω ἄνθρωπο καί τόν ὁδηγεῖ σέ μιά ὑψηλή αὐτοσυνειδησία. Ἡ ἐλευθερία εἶναι δράση, ἐνῶ ἡ μοιρολατρεία καταστρέφει συνειδησεις καί λαούς. Καί αὐτή ἡ δράση ἐπιβάλλει στόν σκλαβωμένο λαό τήν πρωτογενῆ ἀναμέτρηση μέ τόν πανίσχυρο κατακτητή, τήν ἀδυσώπητη σύγκρουση μέ τόν ἀνελέητο Δυνάστη τοῦ πάνδημου ξεσηκωμοῦ μας γιά ἀλληλοπεριχωρητική συνύφανση μέ τήν ἐλευθερία, προηγήθηκαν 400 χρόνια πικρῆς καί ἀνελέητης σκλαβιάς. Τετρακόσια χρόνια, ὁ φάρος πού

ἀκτινοβολοῦσε αἰῶνες φωτίζοντας πνευματικά σκοτάδια, δέν ὑπάρχει πιά.

Ὅμως μιά σπίθα κρυμμένη μέ σχολαστική ἐπιμέλεια στά βάθη τῆς ψυχῆς τῶν Ραγιάδων, ἔμενε ἄσβηστη καί ἀκοίμητη. Εἶναι ἡ σπίθα πού βρίσκεται στό κέντρο τῆς καρδιάς τῆς ἀκατάλυτης ἐθνικῆς μας ψυχῆς καί ἡ σπίθα αὐτή ἄναψε καί φούντωσε καί θέριεψε κι ἔγινε φωτιά. Λάβα καυτερή πού χύθηκε κι ἔκαψε τυράννους κι ἔλιωσε τίς βαρεῖές ἀλυσίδες τῆς σκλαβιάς.

Δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς λογικῆς ἡ ἐπανάσταση, ὁ ἠφαιστιώδης αὐτός καθολικός ξεσηκωμός. Εἶναι μιά ἐκστασιοκίνητη μέθεξη ὑψηλόφρονος Ἱστορικῆς δημιουργίας. Εἶναι ἡ κορύφωση μιᾶς ἰσχυρῆς καί ἐναρετόπλεκτης πνευματικῆς παραζάλης. Εἶναι μια ἰδιότυπη πνευματική μέθη. Εἶναι πύρινη φλόγα πού πυρπολεῖ τήν καρδιά καί τή σκέψη. Εἶναι παράφορη ἀγάπη γιά τήν πατρίδα, τήν θρησκεία, τήν οἰκογένεια καί τήν ἐλευθερία.

Οἱ ἀγωνιστές τοῦ '21 μεταστοιχείωσαν τήν ἐσωτερική ἀνάγκη σέ ἱερή ἐπιταγή. Ὁ ξεσηκωμός τους ἦταν ὥριμος καρπός ἐθνικῆς συνειδήσεως. Στάθηκαν ἀπέναντι στόν δυνάστη, ὅπως ὄριζαν οἱ πρόγονοι καί δημιουργοί τῆς ἐθνικῆς μας Ἱστορίας, φυλάσσοντες ἀπτόητοι Πλαταιές, ὑπερασπιζόμενοι θερμοπύλες. Στάθηκαν ἠθικά εὐρύτερνοι καί πνευματικά καταξιωμένοι μεγάλων Ἀπογόνων. Ξεκίνησαν ἀπό τά Καλάβρυτα εὐαίσθητοι καί οἰσθηλατημένοι, γιά νά χαροῦν μιά ἀνείπωτη ἐθνική καί Ἱστορική μεγαλωσύνη.

Τό ἀσυγκράτητο πάθος ἀπό δεινοπαθήματα αἰώνων καί οἱ στεναγμοί ἐνός ἀλυσσοδεμένου καί σφαδάζοντος κάτω ἀπό τά νύχια τῶν Ἰσλαμικῶν τίγρεων λαοῦ, γίνονται τρομερή ἀγγελία:

«Ἐλευθερία ἢ θάνατος»

πού ἐξακοντίζεται σάν κεραυνός ἀπό τήν Μονή τῆς Ἀγίας Λαύρας, κάτω ἀπό τίς εὐλογίες τοῦ Ἀρχαγγελικοῦ μά καί Λεοντόθυμου Δεσπότη Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ καί σχίζει σάν ἀστραπή τό στερέωμα τῆς Εὐρώπης, κλονίζει συθέμελα τόν θρόνο τοῦ Σουλτάνου καί ἀντιβουίζει θριαμβευτικά στά σκοτεινά ντουβάρια τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας πού χαλκεύει τά δεσμά τοῦ λαοῦ.

Εὐλαβεῖς συνεορταστές,

Ὅσα κι ἂν ἔχουν εἰπωθεῖ γιά τό μεγάλο 21, ὅσο κι ἂν τό ὕμνησαν, κι ἂν τό ἱστόρησαν, κι ἂν τό τραγούδησαν τό εἰκοσιένα, ἐκεῖνο εἶναι πάντα τόσο μεγάλο, τόσο θεῖο, πού κάθε χρόνο, σέ κάθε ἐποχή, νέο κι ὠραῖο καί παρθενικό, ξαναζεῖ, καί, δίδει δύναμη καί συγκινεῖ κι ἐμπνέει κάθε ἄξιο, μά καί κάθε ἀδύνατο ὕμνητή του.

Τά λόγια αὐτά δέν ὀριοθετοῦν τήν ἐρμηνεία τοῦ 21 σύμφωνα μέ τίς ἀπόψεις τῆς Ρομαντικῆς Ἱστοριογραφίας. Ἡ Ἱστορική Ἐπιστήμη στάθηκε κατάπληκτη μπροστά του, καί τό τοποθέτησε σέ μιά ἀπό τίς ψηλότερες σκοπιές της, γιά νά φωτίζει τόν δρόμο τοῦ μέλλοντος ὅλων τῶν λαῶν τῆς οἰκουμένης.

Ἀποτελεῖ ἐθνικό μας προνόμιο τό γεγονός, πώς σπιθαμή πατρικῆς γῆς δέν ἔμεινε καί σ'αὐτά τά χρόνια τῆς ἐξεγέρσεως, πού νά μήν ποτισθεῖ ἀπό ἀράθυμο αἷμα στρατιᾶς ἡρώων καί ἐθνομαρτύρων. Ἔτσι, ὅλα τά μέρη τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἔχουν νά προσφέρουν στήν λατρεία τοῦ κοινοῦ ἰδανικοῦ, ἂν ὄχι ναοὺς θριάμβων, ὅμως πάνσεπτα θυσιαστήρια.

Ἡ Θράκη, τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὴν Ἀδριανούπολη. Ἡ Μακεδονία, τὴν Νάουσα καὶ τὴν Κασσάνδρα. Ἡ Ἑπειρος, τὸ Σούλι, ἡ Θεσσαλία τὸν Ἀσπροπόταμο καὶ τὴν Θετταλομαγνησία. Τὸ Μανιάκι ὁ Μωριάς. Ἡ Ρούμελη, ἓνα Μεσολόγγι. Ἡ Ἀσία, τὰ Μοσχονήσια καὶ τίς Κυδωνίες. Ἡ Μεσόγειος, Κρήτη καὶ Κύπρο. Τὸ Αἰγαῖο, τὰ τρία πολύκλαυστα, πυρίκαυστα νησιά.

«Ἐπὶ τῶν ποταμῶν τῆς Βαβυλῶνος, ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών...»

Πολύ εἶναι τὸ θυμίαμα πού προσφέρεται εὐλαβικά κάθε ἐθνικο-γιορταστικὴ τοῦ χρόνου ἡμέρα στοὺς ἐπώνυμους μάρτυρες τοῦ γένους μας.

Ὅμως ποτέ δέν μάθαμε πῶς λέγονταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ φτωχοὶ προφῆτες τοῦ ξεσηκωμοῦ, οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ μανάδες. Οἱ ἀγράμματοι κληρικοί. Οἱ τυραννισμένοι ξωμάχοι τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ κάμπου καὶ θέρμαιναν στὸν κόρφο τους τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας, πού ἦταν ἀτρόμητοι στὴν μάχη, ἀγνοοῖ στὴν καρδιά, χαμογελαστοὶ στὸν θάνατο, καὶ πού ὅταν ἦρθε τὸ πλήρωμα τοῦ Χρόνου, ὀρθώθηκαν σάν ἓνας ἄνθρωπος μ' ἓνα σιδεροχυμένο φρόνημα, πού τοὺς ἔκανε νὰ ἀντικρῦζουν τὴν θεὰ ἐκείνη, πού δέν κάνει χατήρια, καὶ δέν κάθεσαι στὰ πόδια κανενός. Τὴν ἀγέλαστη κι ἀδιάκριτη θεά, τὴν Εὐθύνη.

Ἀπὸ τὰ σπλάχνα αὐτοῦ τοῦ ἀδάμαστου λαοῦ ἀναδείχθηκαν οἱ τυραννοκτόνοι τῆς στεριᾶς καὶ οἱ στολοκαῦστες τῆς θάλασσας.

Ἐννιά χρόνια κράτησε ὁ μεγάλος ἀγώνας. Ἐνας ἀγώνας πού τὸν συνθέτουν ἄφραστοι ἡρωϊσμοί, μαρτυρικοὶ θάνατοι καὶ ὀλοκαυτώματα. Ὀλοκαυτώματα, πού αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ -γιὰ τὴν ἐλληνικὴ πραγματικότητα- δέν ἀποτελοῦν ἰδιότυπα ἱστορικὰ γεγονότα, ἀλλὰ συνηθισμένη μορφή ἐκτονώσεως τοῦ ἐλληνικοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου, πού αὐτό τὸ μεγαλεῖο, ναί, εἶναι ἰδιότυπο...

Κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ ὀλοκαυτώματα αὐτά, ἐξακοντιζόταν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου μ' οὐρανόμακρη λάμψη, πρῶτα σάν ὑπέροχη φρονηματικὴ λειτουργικὴ πράξη, σάν ἄσπιλος βωμός παρθενόψυχων ἀγωνιστῶν, κι ὕστερα ἐξακοντιζόταν σάν ὀλοφώτεινο μετέωρο πού ὀριοθετοῦσε χρονικά τὴν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως τοῦ γένους μας.

Ποῦ βρῆκαν ἄραγε τὴν δύναμη οἱ σκλάβοι τῶν 400 χρόνων νὰ ἀποφασίσουν νὰ παλαίσουν μέ τὴν Μεγάλῃ Αὐτοκρατορίᾳ τῶν Ὀθωμανῶν;

Ποῦ βρῆκαν τὴν καρτεροψυχία νὰ κρατήσουν τὰ μαρτύρια καὶ τίς ἐκατόμβες μιᾶς ἐννεαετίας; Τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀδιαφορία, ἀκόμα καὶ τὴν ἐχθρότητα τῆς Εὐρώπης, ποῦ βρῆκαν τὴν διπλωματικὴ δεξιότητα νὰ τὴν μετατρέψουν σέ συμπάθεια, σέ συμπαράσταση καὶ ἀποφασιστικὴ βοήθεια ὕστερα;

Μά ποιός, πότε, πῶς νὰ ἱστορήσει τὰ ἀνιστόρητα τῆς ἐννεάχρονης πάλης γεγονότα, χωρὶς μήτε ὀλοφάνερα νὰ ὑστερήσει ἀπὸ τὸ δίκαιο μέτρο, μήτε νὰ τὸ ξεπεράσει;

Ἡ ἱστορία ἀπαντᾷ μέ τὸν δικό της τρόπο στὰ ἐρωτήματα αὐτά, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν, πῶς ὁ ἐκπληκτικὸς αὐτὸς καθολικὸς ξεσηκωμός, εἶναι στοιχεῖο ἐκφράσεως ἑνὸς λαοῦ, πού πρὶν χιλιάδες χρόνια, αὐτόφωτος πρωτοπόρος κι ὁδηγός, ἐδημιούργησε τὸ κέντρο τῆς Ἱστορικῆς ζωῆς καὶ συνεχῶς ἔκτοτε διεκδικεῖ μεγαλύτερο ποσοστὸ στὴν συνολικὴ Ἱστορικὴ δημιουργία καὶ τὸν Ἡράκλειο ἄθλο.

Ἡ δική μας πάντως ἀτμόσφαιρα, τήν ὥρα αὐτή δέν προσφέρεται γιά ἱστορική ἀκριβολογία καί κριτική. Εἶναι μιά ἀτμόσφαιρα ἐκστάσεως καί ἐθνικοῦ Διονυσιασμοῦ.

Μέσα ἀπό τήν ἔκσταση αὐτή ἐρχόμαστε, ἄν ὄχι βιωματικά, τουλάχιστο διαισθητικά μέ τό μεγάλο ψυχικό πύρωμα, πού ὁ ποιητής τό ὅρισε μέτρο τῆς μεγαλοσύνης τῶν Ἑθνῶν.

Αὐτό τό ψυχικό πύρωμα δημιούργησε τήν πύρινη ρομφαία πού ἔκαψε τόν Διᾶκο, πού ἄναψε τήν πυριταποθήκη τοῦ Καψάλη, τοῦ Σαμουήλ, τοῦ Γιαμπουδάκη καί τόσων ἄλλων...

Αὐτή ἡ πύρινη ρομφαία ἀπανθράκωσε τά Ψαρά. Αἵματοκύλισε τήν Χίο. Ἀνατίναξε τό Μεσολόγγι τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων. Ὅμως ἡ ἴδια ρομφαία ἄναψε τόν δάχτυλο τοῦ Κανάρη, τόν δαυλό πού ἔγινε κεραυνός πανικοῦ καί ὀλέθρου γιά τά καράβια τοῦ δυνάστη τοῦ γένους μας.

Ἡ ἴδια πύρινη ρομφαία, ὕστερα τό φωτεινό μετέωρο τῶν καπνισμένων ἐρειπίων, μετασχηματίστηκε σέ μαγνήτη τοῦ ρεύματος τοῦ φιλελληνισμοῦ πού κατέλησε στό Ναυαῖνο.

Νομίζω πώς τά παραπάνω ὀλοκαυτώματα, οἱ παραπάνω πράξεις τῆς τιμῆς καί τοῦ χρέους περνοῦν, ἀνάμεσα ἀπό δύο ἀλληλοεξαρτώμενες Ἱστορικές λειτουργίες: τήν ρεαλιστική καί τήν πολιτιστική.

Σημεῖο ἀναφορᾶς -γιά τήν ρεαλιστική λειτουργία- εἶναι ἡ ἰδεολογική κατεύθυνση τῶν ἀντιμαχομένων πάνω στό συγκεκριμένο γεγονός. Δηλαδή γιά ποιό σκοπό ἢ ἄλλιῶς γιατί πολεμάει ὁ καθένας. Οἱ Ἕλληνες πολεμοῦσαν γιά νά κερδίσουν τήν ἐλευθερία τους, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι μέ βρώμικα καί ἐπαίσχυντα μέσα νά διατηρήσουν τήν κατοχή τους. Νά ἐξακολουθοῦν νά μᾶς κρατοῦν σκλάβους.

Γιά δέ τήν πολιτιστική λειτουργία, σημεῖο ἀναφορᾶς εἶναι ἡ ἀντοχή τοῦ Ἑθνικισμοῦ, οἱ νόμοι τῆς ἐξελίξεως καί τό κέντρο τῆς Ἑθνικῆς ἀντιστάσεως αὐτῶν πού πολεμοῦν (τῶν ἀντιμαχομένων).

Τά στοιχεῖα αὐτά ἀντέχουν σέ βαθειά καί ἐκτεταμένη ἀνάλυση. Τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀναλύσεως βγαίνει ἀπό μιά καί μόνο αὐταπόδεικτη Ἱστορική ἀλήθεια.

Ἡ ὑπαρξη τῆς νεώτερης Ἑλλάδας ὀφείλεται στήν ὑπεροχή τοῦ ζωντανοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, σέ σύγκριση μέ τούς πολιτισμούς τῶν ἐκάστοτε κατακτητῶν.

Ὑπερφηανευόμαστε ὄχι μόνο γι' αὐτόν, καί γιά τήν πατρότητα τοῦ Δυτικοῦ - τουλάχιστον- πολιτισμοῦ, ἀλλά καί γιά τήν κληρονομία ἐνός λαμπροῦ - γενικότερα- ἀγωνιστικοῦ παρελθόντος, μέ ζωηρό μάλιστα τό αἶσθημα τῆς εὐθύνης γιά τόν ρόλο μας πάνω στήν μεγάλη σκηνή τῆς ζωῆς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας.

Στήν ἐκτέλεση τοῦ ρόλου μας αὐτοῦ, ἀνανεώνομε κατά καιρούς, ὄχι καί πολύ μακρινούς μεταξύ τους, μέ θυσίες καί μέ αἶμα, τούτη τήν βασική προγονική μας φιλοσοφία γιά τήν ζωή καί τόν θάνατο.

«Ἡ καλῶς ζῆν ἢ καλῶς τεθνηκέναι τόν εὐγενῆ χρή»

Μακαριώτατε,

Εύλαβεῖς μνήμονες καί βαθύτατα εὐγνώμονες τῶν Ἀγωνιστῶν τοῦ 21, πού σαρκώσανε τήν αἰώνια στιγμή τῆς Ἱστορικήs καί Ἐθνικήs συνειδήσεως τοῦ Λαοῦ μας, ἱστάμεθα ἐδῶ στόν προκεχωρημένο θερμοπυλίκό ἔθνικό μας πύργο, βιώνοντες μέ τήν δύναμη τῆς καρδιάs καί τῆς ψυχῆs μας τίς στιγμές τοῦ μεγάλου ξεσηκωμοῦ.

Δέν χρειάζεται δραματοποίηση τῆς ἀφηγήσεως, γιατί τά μεγάλα Ἱστορικά καί ἠθικά γεγονότα εἶναι αὐτοτελῆ, αὐτόφωτα, ἔχουν μιά ζηλευτή πληρότητα, μεγαλεῖο, ἠθική καί πνευματική αὐτάρκεια.

Δέν χρειάζονται μεγαλόστομες Ἱστορικές ἀναδρομές· χρειάζεται μονάχα συνείδηση, προσωπικήs εὐθύνης καί ἔμπνευση ἀπό τήν ἐμπνέουσα παρουσία τους.

Οἱ ἀγωνιστές τοῦ 21 ἐρμηνεύσανε μέ πράξεις θυσίας τήν Ἱστορική καί ἔθνική συνείδηση τοῦ σκλαβωμένου Γένους.

Μετά τήν θρησκευτική τελετουργία καί μέσα στόν ἀπέριττο ἱερό χῶρο, ἐπακολούθησε κάτω ἀπό τόν Ἱστορικό πλάτανο τῆς Ἀγίας Λαύρας ἡ ἔθνική μυσταγωγία.

Ἡ ἔναρξη τοῦ ἀγῶνα εἶχε ἀπλότητα, γιατί τόν στεφάνωνε ἡ συνείδηση τοῦ χρέους. Εἶχε ὅμως καί ἕνα ἀπροσπέλαστο μεγαλεῖο: τήν ἀκατάβλητη εὐψυχία τοῦ Λαοῦ μας.

Γιά νά προβληθεῖ αὐτό τό μεγαλεῖο, δέν χρειάζονται ὠραιοποιημένες ἐκφράσεις οὔτε σχήματα λόγου, γιατί ὑπάρχει διάχυτη καί σέ διαχρονική τροχιά ἡ παρουσία τῶν Γενναίων. Τό ψυχικό τους μεγαλεῖο. Ἡ ἀπροσπέλαστη ἠθική τους ἀλκή πού καθιστᾷ περιττές αὐτές τίς ἐκφράσεις.

Θά μπορούσαμε κάλλιστα νά τιμήσωμε σήμερα τούς Ἥρωές μας μέ τήν φιλοσοφοῦσα σιωπή, πού λέει τόσα ὅσα δέν μπορεῖ νά ἐκφράσει ὁ πιό λαλίστατος λόγος, ἀλλά τό μέγα χρέος κινεῖ τήν γλῶσσα, ἐμπνέει τόν νοῦ, χειραγωγεῖ τήν καρδιά καί καθαγιάζει τήν ἐσωτερική διάθεση.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἑλλάδα σήμερα θυμᾶται τούς πεσόντες στά πεδία τῶν μαχῶν καί θριαμβεύει τούς μαχητές.

Σεμνή πάντα καί ἀδιάκρυτη.

Γιατί ἡ Ἑλλάδα δέν ξέρει νά θρηνεῖ αὐτούς πού θυσιάστηκαν στόν βωμό τῆς πατρίδας, «τοῖς κείνων ρήμασι πειθόμενοι», μά μόνο νά τούς καλοτυχίζει.

Ἀλλά νά,

ἀπό τό βάθος τῆς μνήμης της ξεπροβάλλουν εἰκόνες σφαγιασμοῦ ἀθώων παιδιῶν, σεβασμίων μητέρων καί γερόντων καί ἡ ἀλύγιστη Ἑλλάδα λυγίζει καί προσφέρει πάνω στούς ὀλβίους τάφους τους, δασιλῇ τήν σπονδή τῶν μύρων καί τῶν δακρύων της».

Ὁ Σχολάρχης

Μοναχός Δρ. Νικόλαος Ζέρβης

Παιδαγωγός, Θεολόγος, Οικονομολόγος

Τόσον εἰς τόν Πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας, ὅσον καί εἰς τὰ ἀπαγγελθέντα ποιήματα καί ψαλέντα ᾠσματα, ὑπό τῶν μαθητῶν τῆς Σχολῆς, τῇ Διευθύνσει τοῦ ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου, Πρωτοψάλτου, τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐπαρουσιάσθησαν τὰ δεινὰ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, διώξεις, δηώσεις, ἐκτοπίσεις, στερήσεις τῆς θρησκευτικῆς καί πάσης ἄλλης ἐλευθερίας, παιδομάζωμα, ἀποκεφαλισμοί, ἀνασκολοπισμοί, δημεύσεις περιουσίας, στέρησις τῆς Παιδείας καί ἄλλα ἀνήκουστα δεινὰ, ἡ ἀντοχή τοῦ Ἔθνους ἡμῶν χάρις εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τοὺς Διδασκάλους τοῦ Γένους καί τό Κρυφόν Σχολεῖόν καί ἡ ἀναίρεσις τῶν δεινῶν τούτων διὰ τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐπαναστάσεως ἐναντίον τοῦ ἀπηνοῦς τυράννου ὑπό τῶν Πατέρων τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, Κολοκοτρώνη, Καραϊσκάκη, Παπαφλέσσα, Κανάρη, Μπουμπουλίνας, Μακρυγιάννη, Σουλιωτῶν, Μεσολογγιτῶν καί ἄλλων ἐπωνύμων καί ἄνωνύμων ἀγωνιστῶν, ἐκδαπανησάντων περιουσίας, ἔτι δέ καί τήν ζωὴν αὐτῶν θυσιασάντων διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, μετὰ 8ετῇ ἀδυσώπητον ἀγῶνα, διὰ τοῦ ὁποίου τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ κατεκτήθη ἡ ἐλευθερία καί ἐπετεύχθη ἡ ἵδρυσις τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Κράτους τό ἔτος 1832.

Διὰ τῆς καλῶς ὀργανωμένης τελετῆς ταύτης ὑπό τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καί διὰ τῆς ἐπιμελείας καί ἀποδόσεως τῶν μαθητῶν, οἱ μετασχόντες εἰς αὐτὴν ἔζησαν στιγμὰς συγκινήσεως καί αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης κατέκλυσαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν πρὸς τόν Δωρητὴν τῆς ἐλευθερίας Θεόν καί τοὺς ἀγωνιστάς τοῦ Ἔθνους ἡμῶν ὑπὲρ αὐτῆς.

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς τελετῆς, τόσον ὁ Μακαριώτατος, ὅσον καί ὁ Γενικός Πρόξενος ἐξέφρασαν τὴν εὐαρέσκειαν καί τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν πρὸς τόν Σχολάρχην, τοὺς Καθηγητάς καί τοὺς μαθητάς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/80f2-hda0Rk>

